

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sançhis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Mas i el 'postureo'

La setmana passada Artur Mas, tot contradient el president Puigdemont, va posar en dubte en unes declaracions a Catalunya Ràdio que Catalunya pogués ser independent en un termini de 16 mesos i va recomanar "no presumir del que no es pot fer" –es va permetre fer servir el neologisme castellà *postureo* per referir-s'hi. No sé si Mas sostindria aquest tipus d'afirmacions si continués a la presidència de la Generalitat, el que sí que sé és que parla amb coneixement de causa.

Artur Mas sap que la independència possiblement no es pugui fer en un termini de 16 mesos perquè en tot el seu mandat va deixar molta feina per fer pel que fa a les famoses "estructures d'estat". En el moment d'encetar aquesta legislatura la hisenda pròpia està en un estat més espermatozoic que embrionari perquè ni tan sols ha fet el recorregut que li permet fer el marc autonòmic, que és el de recollir aproximadament un 5% del total dels

A les Canàries hi tenen una agència tributària amb molt més recorregut que la nostra. A més de pregar, cal treballar

impostos que es recaptin a Catalunya. D'aquesta meitat del 5% que tenim ara fins al 100% hi ha una feina brutal que s'haurà de veure si cap en aquests 16 mesos.

A les illes Canàries, a més de plàntans, *mojo picón* i una hora menys, hi tenen una agència tributària que ha fet molt més recorregut que la nostra, sense manifestacions massives, ni fanatisme presidencialista, ni retòrica grandiloqüent. A més de pregar, cal treballar.

Pot ser que algun lector no estigui avesat als neologismes apareguts a les xarxes socials. *Postureo* és un sinònim d'"aparentar", que s'ha fet popular els darrers anys. Posaré algun exemple, a l'estil de Barri Sèsam, per fer-ho més entenedor: fas *postureo* quan contractes algú amb un sou astronòmic per desenvolupar la hisenda catalana, ho anuncies als quatre vents i, en comptes de fer-li fer la feina, el poses a escriure llibres propagandístics i poca cosa més. El llibre es diu *Una hisenda a la catalana* (Angle Editorial, 2015), escrit per Joan Iglesias i prologat pel mateix Artur Mas.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Factures pagades

L'últim dia que el vaig anar a veure a casa, en Manuel Foraster em va dir que de tant en tant, per recollir-se i oblidar les sessions agressives a què era sotmès a cada visita a l'hospital, escoltava una peça de Bach, sol o en companyia de la seva dona, la Núria Escur, també periodista i una de les grans firmes fiables de *La Vanguardia*. La peça de Bach es va sentir dimarts al funeral d'en Manuel Foraster. També una cançó de Georges Brassens i, per completar les seves preferències musicals que tenen a veure amb el seu trajecte vital, una napolitana: el *Funiculì funiculà* que desembussa i fa que ballis. En Foraster, que relativitzava les penes i tot ho reduïa a "una mica" –"aquella mossa m'havia agradat una mica", "em fa una mica de mal"–, no hauria permès que ens n'anéssim a casa tristos. O tristos del tot.

Ens havíem conegut treballant a l'Olimpiada Cultural dels Jocs de Barcelona del 92. Cada cop que rebíem un disgust, i en rebíem de forts perquè aquella empresa va ser molt complicada, anàvem a fer un bon dinar, per ini-

“Manuel Foraster, amb altres, va reivindicar la Colla de Sabadell

ciativa seva. Cobràvem bé, i podíem fer bons dinars. Quan ens vam fer més pobres perquè aquella broma va arribar un dia que es va acabar resolíem les trobades a can Gelida del carrer Urgell cantonada amb Diputació, i l'arros, la tripa o el peixet fregit ens feien arreglar el món de manera igualment satisfactòria. *Jammo, jammo 'ncoppa, jammo jà, funiculì, funiculà!*

A la sortida del funeral, la Neus Puntí, que havia treballat molt al seu costat a l'Olimpiada Cultural, va afirmar que en Foraster havia estat en els últims anys una peça fonamental en l'àmbit cultural català. Moltes exposi-

cions de La Pedrera haurien estat menys memorables sense ell. Va dirigir també la revista *Nexus*. Cada número era un llibre dels que fan pensar i posen al dia sobre el que es maquina o es fa a Nova York o a Sydney.

Quan vaig arribar a casa tenia un correu de Carles-Jordi Guardiola, l'amic especialista en Carles Riba i antic editor de *La Magrana*. Em recordava que en Foraster havia creat amb altra gent la Fundació La Mirada, que també era el nom d'una editorial exquisida, per revitalitzar i reivindicar l'anomenada Colla de Sabadell: Armand Obiols, Joan Oliver, Francesc Trabal... Foraster era sabadellenc. Alguns diuen que escrivia "en sabadellenc", que deu voler dir que ho feia segons la tradició culta, exigent i irònica d'aquella Colla. En les dues novel·les que va publicar i que es complementaran amb una tercera que ha deixat enllestida, hi ha molt Trabal. Sobretot el de *L'home que es va perdre*. I en el títol de la primera, *Factures pagades*, ressona el *Vacances pagades* de Pere Quart. En el recordatori que ens van donar hi havia escrit només això: "Ara sí Manuel que les factures estan totes pagades."